

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko N.(...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2008 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 października 2007 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 467 zł (czterysta sześćdziesiąt siedem) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 października 2007 r. Sąd Okręgowy w W., wskazując jako podstawę prawną art. 424⁶ § 3 k.p.c., odrzucił złożoną przez powódkę skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 8 marca 2007 r. i wyjaśnił w uzasadnieniu, że pełnomocnik powódki, pomimo otrzymania wezwania do przedłożenia w terminie 7 dni pełnomocnictwa do wniesienia skargi, nie przedstawił go. W ocenie Sądu Okręgowego, wspartej odniesieniami do wykładni art. 91 k.p.c. dokonanej przez Sąd Najwyższy, postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest sprawą odrębną w stosunku do sprawy zakończonej zaskarżanym orzeczeniem i stanowi składnik postępowania o odszkodowanie od Skarbu Państwa. Dlatego umocowanie adwokata albo radcy

prawnego do reprezentowania strony w tym postępowaniu nie może wynikać z pełnomocnictwa udzielonego w sprawie zakończonej orzeczeniem kwestionowanym w skardze.

Powódka zażaliła się na powyższe postanowienie, podnosząc nieprawidłowość kierunku wykładni art. 91 pkt 1 k.p.c., który przyjął Sąd Okręgowy. Zdaniem skarżącej, właściwie wyłożony art. 91 pkt 1 k.p.c. nakazuje objęcie pełnomocnictwem procesowym udzielonym w sprawie, w której wydane zostało zaskarżone orzeczenie, także czynności związanych ze skargą przewidziana w art. 424¹ k.p.c., skoro w jego zakresie mieści się m. in. umocowanie do wystąpienia ze skargą o wznowienie postępowania, także będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Takie rozumienie powołanego przepisu przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 sierpnia 2005 r. (II CZ 73/05; M. Prawn. 2006/23/1276). Według skarżącej argumentacja, że skarga z art. 424¹ k.p.c. wszczynają nową sprawę nie jest trafna, bowiem stanowi ujęcie zagadnienia z punktu widzenia sądu. Dla strony, niezadowolonej z dotychczasowego wyniku procesu, jest to jednak nadal ta sama sprawa, a ponieważ pełnomocnictwo procesowe obejmuje z mocy samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, umożliwia także reprezentowanie strony w postępowaniu ze wskazanej skargi.

We wniosku skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przyjęcia jej skargi do rozpoznania.

Pozwany N.(...) S.A. w W. wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów zastępstwa w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych oraz zwrotu uiszczonych opłat od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki nie może zostać uwzględnione.

Ocena charakteru sprawy wszczynanej skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a zwłaszcza jej związku ze sprawą zakończoną orzeczeniem, którego niezgodności z prawem dotyczy skarga, nie budzi zastrzeżeń skarżącego, który przyznaje, że jest to postępowanie prejudycjalne, konieczne, by umożliwić stronie dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa na podstawie art. 417 § 1 k.c. Jego sprzeciw wywołuje jedynie wniosek końcowy, wysnuty z tych przesłanek przez Sąd Najwyższy w orzeczeniach wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i zaakceptowany przez Sąd Okręgowy. Rozumowanie skarżącego jednak nie przekonuje.

Jak wynika z treści art. 91 pkt 1 k.p.c., pełnomocnictwo procesowe w kształcie ustawowym obejmuje umocowanie do wszystkich czynności związanych ze sprawą, rozumianą jako konkretne postępowanie cywilne, mające za cel rozstrzygnięcie o określonym roszczeniu procesowym pomiędzy stronami tego postępowania. Wymienione w tym przepisie uprawnienia pełnomocnika, włączone do zakresu pełnomocnictwa, dotyczą czynności procesowych (powództwo wzajemne) i postępowań (wznowienie postępowania, interwencja główna przeciwko mocodawcy) bezpośrednio dotyczących sytuacji stron w toczącej się między nimi sprawie.

Natomiast sprawa ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może już w żaden sposób wpłynąć na stosunki między stronami w zakresie wynikającym z prawomocnego orzeczenia. Spór, który strony wiodły, zakończył się i zapadłe orzeczenie nie może już być podważone, co skarżący obowiązany jest nawet wykazać w skardze (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). W tych okolicznościach twierdzenie, że złożenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest czynnością procesową łączącą się z pierwotną sprawą nie jest uzasadnione. Jest to bowiem czynność zapoczątkowująca nową sprawą, której przedmiotem jest ocena, czy organ państwowy wymiaru sprawiedliwości zrealizował swoje obowiązki orzecznicze zgodnie z prawem, czy też wydane orzeczenie narusza prawo i Skarb Państwa powinien odpowiadać za wynikłą stąd szkodę. Mimo więc, że w postępowaniu występują nadal strony z poprzedniego postępowania, skutki tego postępowania dotyczą jedynie stosunków między stroną skarżącą a Skarbem Państwa.

Subiektywne przekonanie strony, że jest to nadal ta sama sprawa nie może być w tym wypadku miarodajne, rozstrzyga bowiem obiektywna ocena prawnego charakteru wszczynanego postępowania. Za odmiennym stanowiskiem nie przemawiają także względy fiskalne, na które powołuje się skarżący. Aby uniknąć konieczności dwukrotnego opłacania pełnomocnictwa, wystarczyłoby wymienić w treści dokumentu złożonego w pierwotnej sprawie także umocowanie do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia. Dopuszczalne jest bowiem udzielenie pełnomocnictwa o szerszym zakresie niż określony przez ustawę (art. 92 k.p.c.).

Pogląd, że do złożenia skargi przewidzianej w art. 424¹ k.p.c. nie wystarczy pełnomocnictwo procesowe o treści uregulowanej w art. 91 k.p.c., udzielone w sprawie zakończonej skarżonym orzeczeniem, uznać już można za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (poza postanowieniami powołanymi w uzasadnieniu przez Sąd II instancji analogiczny pogląd prezentowany jest także w nie publikowanych

postanowieniach z dnia 9 czerwca 2006 r., IV CZ 47/06; z dnia 24 października 2007 r., IV CZ 76/07 oraz z dnia 7 listopada 2007 r., II CZ 80/07), a stanowisko wskazywane i popierane przez skarżącą - za przejaw rozbieżności ocen w początkowym okresie stosowania przepisów regulujących tę skargę, od którego Sąd Najwyższy odstąpił.

Z przytoczonych względów zażalenie powódki należało oddalić na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego uzasadnia art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c.